

merne ere lige, lige fra den menige Mand gennem Underkorporal og Oberst op til Generalløjtnanten og Højesteretsassessoren, der sidder der — alle have de jo som Dommere lige Ret og lige Stemme — skal kunne afsige sin Dom uden at sige saa meget som et eneste Pip i Retning af Spørgsmaal eller Svar eller Drøftelse. Jeg regner det for en Absurditet. Der er blevet slagtet forskellige af mine Forslag, jeg tror, at dette var en Pølse, som gik med i Slagetiden, og jeg vil lægge det høje Ting paa Sinde at redde den, thi det er nødvendigt, at dette Forslag vedtages.

Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 6 gaar ud paa at foreslaa, at Defensoratet skal begynde sammen med Undersøgelsen. Det er motiveret af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), og jeg skal ikke komme nærmere ind paa det. Det er en af de Reformere, som vi skulle have i den borgerlige Retspleje, og man kan ligesaa godt begynde med den her. Den vil ikke blive mere generende her end der. Naar vi dog der skulle antage Defensor for de anklagede, kunne vi ligesaa godt nu indføre Reformen her og saaledes gøre det første Skridt.

I Forbindelse hermed staar et Ændringsforslag under Nr. 10, som jeg tillægger den allerstørste Betydning. Det er et Forslag om, at naar man berøver en anklaget Friheden og derved det store, man skulde synes, umistelige Gode, ethvert Menneske burde have, at være Herre over sin Person, saa længe han ikke er dømt ved Landets Domstole, skal han kunne foretage det til sin Sikkerhed nødvendige Skridt, at skaffe sig en Forsvarer. Naar Samfundet ved Hjælp af sine Dommere eller i dette Tilfælde ved Hjælp af Hærens Officerer, der foreløbig foretage Indespærringen, berøver en Mand Friheden og sætter ham ind i en Arrest, vil jeg have, at der skal beskikkes vedkommende en Forsvarer til at varetage hans Tarv, thi vi kunne ikke lade den arresterede Mand være fuldstændig retsløs. Dette er et Princip, som ved Forhandlingerne om en Retsreform har mødt Samstemning fra alle Sider; saa vidt jeg husker, jeg tror, det ikke er blevet bestridt fra nogen Side. Hvis en Mands Adfærd er saaledes, at den berettiger Samfundet til at spærre ham inde, før Dommen er afsagt, altsaa en Indespærring, som ikke er Straf, kun et foreløbigt Sikringsmiddel, paaligger der i denne Situation Samfundet en Pligt til ikke at gøre Manden retsløs. Den inde-

spærrede Mand har et uafviseligt Krav paa at have en Mand udenfor Arrestdøren, der kan varetage hans Interesser. Vi maa huske paa, at den Mand, som sidder inde i Arresten, er ikke en overbevist Tyv eller Morder, han er maaske en Mand, der er lige saa brødefri og uskyldig som den ærede Ordfører eller jeg; hans Modstandskraft mod Forhør, hans legemlige og sjælelige Evner skulle ikke bøjes ned ved Indespærring, han skal ikke føle sig forladt af Guder og Mennesker, han skal have en, som han i sin Nød kan ty til, og denne Mand skal være hans Defensor. Ogsaa dette Forslag vil jeg bede det høje Ting nøje lægge Mærke til og tage paa med nænsom Haand. Selv om De i øvrigt ikke maatte ville følge de videre Synsmaader, som i de herefter følgende Ændringsforslag ere gjorte gældende, saa tænk paa de to Forslag, som jeg her har omtalt under Nr. 4 og Nr. 10. Det er Forslag, hvis Vedtagelse ikke vil volde nogen som helst Gene i Brugen af Retsplejemaskineriet, og det er Ting, som ville være til stor Betyggelse for en maaske uskyldig anklaget.

Jeg gaar saa over til Ændringsforslaget Nr. 8. Det staar i Forbindelse med Nr. 1, det er kun en Følge deraf. Under Nr. 11 og 13 vil jeg søge at udvide Kredsen af de Sagførere, som en anklaget kan henvende sig til, saa at det ikke blot bliver dem, der ere antagne til at udføre offentlige og benificerede Sager, men ogsaa andre Sagførere. Udvalget har søgt delvis at imødekomme denne Tanke ved under Nr. 14 at tillade, at noget saadant kan ske med Jurisdiktionschefens Samtykke, men jeg ser ikke nogen Grund, hvorfor den anklagedes Ret til at vælge til Defensor den Mand, der kender ham ud og ind, og i hvis Hænder han føler sin Sag tryk, skal indskrænkes paa Grund af et maaske manglende Samtykke fra Jurisdiktionschefen.

Ændringsforslag Nr. 25 er et Forslag af den største principielle Betydning, og det kan jo ikke skjules, at det tillige er af en indgribende Betydning. Det er Forslaget om at henlægge den øverste Appellinstans til Højesteret. Jeg mener, at lige saavel som man kan gøre det overfor de gejstlige Retter, vil man ogsaa kunne gøre det overfor de militære Retter. Det vilde være godt, om Retsafgørelsen samledes i en højeste Enhed. Den Højesteret, som vi have, paakender nu Sager af den mest forskelligartede Natur, den paakender almindelige Gældssager, almindelige obligatoriske og tinglige Forhold, den paakender